

DET PERSONLIGE INDTRYK TÆLLER MEST

Når man for 10-15 år siden skulle søge nyt job, mødte man op med et læs skriftlige anbefalinger. Sådan er det ikke mere. - Nu går vi frem efter det personlige indtryk, udtaler personalechefen ved en stor virksomhed i denne artikel, som søger at belyse de problemer, et nyt job kan byde såvel den søgende som arbejdsgiveren

Det beror på Dem selv - og det er vel egentlig et fremskridt...

DE digre søndagsavisers annoncerpalter for pladssøgende indeholder tusindtals muligheder. Iblandt findes også mindre traditionelle tilbud. Man kan også finde humoristiske momenter i annoncer, hvor folk søger et job. Til eksempel for år tilbage, hvor en københavner i en annonce søgte et job, hvor han »ugidelig og kronisk doven, som han selv udtrykte det — kunne gøre en karriere «liggende». Han FIK ET! Et kendt Bakke-etablissement ansatte ham til dagen igennem liggende at udføre det for et menneske barn minimaleste arbejde!

DET er de færreste, som er så åbenhjertige, når de skal søge et nyt job — snarere tværtimod, hvilket ofte kan koste både den søgende — virksomheden og hele samfundet et ikke ringe beløb, tillige med at det fremmer mavesårstendenserne hos de implicerede. Dog må man, når man skal være objektiv, erkende at virksomhederne har de bedste odds på hånden, idet deres ord er bedre end en eventuel afskedigets, og de kan stille spørgsmål, der ikke er den pladssøgende beskåret. Den søgende er faktisk prisgivet chancelotteriet og kan udmærket have på arbejdspladsen med den berømte trolld i æskan, iført cigar — kølerisk temperament og læderlænkestol.

HVAD MAN KRÆVER I DAG

HVOR man for ti-femten år læs skriftlige anbefalinger, når man søgte et nyt job, er det i dag vigtigere, hvordan man virker i sin personlige optræden. Den skriftlige anbefaling er reduceret til noget uvæsentligt, som ofte ikke er det papirværd, den er skrevet på. — Ordene kommer fra fru Block, Centralarbejdsanvisningskontoret, og fru Block fortsætter: — Før i tiden troede man på papiret, det gør man ikke mere i landet. I Sverige forholder det sig anderledes, vi har ofte svenskere her, som møder op med mappen fuld af anbefalinger.

— Jo, men et eller andet kriterium må man vel gå ud fra, når man skal anbefale en pladssøgende til en virksomhed? — Det beror i dag helt og holdent på et personligt skøn. Med årene får man et ganske godt tag på at se folk an, og så er der jo også det, at så længe folk sidder her hos os, ser de mere uhildet på en arbejdsplads, som vi ofte også kender. Når den pladssøgende først sidder overfor en personalechef eller en kontorchef, føler han sig allerede opslugt af de krav, han forestiller sig modparten må have.

Til hjælp for vor bedømmelse har vi jo også et spørgeskema,

som den søgende skal udfylde. Deri får vi en del praktiske oplysninger.

— Er kravene ikke slækket noget i dag, hvor der er mangel på arbejdskraft?

— Så absolut. Jeg kan i den forbindelse nævne, at vi for øjeblikket har 200 ledige stillinger til kvinder inden for kontorfagene! Den bevægelse, som foregår på personaleområdet, kan også ses i, at vi pr. måned anviser ca. et par hundredes mænds- og kvindestillinger inden for handels- og kontorbranchen. Fordelingen er i dag således, at de to tredjedele af dette tal er kvinder, som nu mere og mere, hvor kontorerne automatiseres med hukort og lignende, foretrakkes. Efter mine erfaringer er der desværre bare for mange, som kan alt for lidt og alt for mange virksomheder, som ikke vil have arbejdskraft, der er ud over den allerførste ungdom. Et stort problem er den kategori kvinder, der ender på at betale den. Er I med? Men det gør ikke det fjerneste indtryk på dem. Jeg fortsætter hamdrørende min vej, mens jeg mumler: »Sådan et par uopdragne tøse, som spiller bold på fremmedes folks vinduer!«

... spiller bold på fremmedes folks vinduer! Sætningen roterer endnu i mit hoved, efter at jeg har sat mig i sporvognen, dirrende af vrede. Men bivognens monotone gyngen og rumlende dysser mig lidt efter lidt til ro, og jeg glider ind i den velkendte sporvognsløvhed. Og så — pludselig — kommer ordene »spiller bold på fremmedes

EN BOOMERANG

Af LISE WERNØE

Tegning: ERIK THORSEN

DER lyder et bump mod min rude. Jeg kigger ud, men kan intet opdage og fortsætter med mit arbejde ved skrivebordet. Et øjeblik efter lyder der igen et bump, og jeg når lige at se en stor, rød bold dale forbi mit vindue på 1. sal. Jeg løber op fra stolen og styrer ud på altanen — men pigerne var hurtigere: fortovet er øde og tomt. Kun den røde bold triller ensomt hen ad fliserne. Og nede fra opgangen lyder halvkvalt grinen og fnisen op til mig! Så prøver jeg igen at koncentrere mig om mit arbejde, men komedien fortsættes. Endelig er det øjeblik kommet, det som pigerne venter på, hvor min tilmodighed har forladt mig.

— Nu kan det være nok! råber jeg ud i den tomme stue. Og denne gang lykkes det mig at få et glimt af pigerne på flugt. Jeg når også at få afleveret en tordnende salve: — Kan I så holde op! Men det har de sandedig ikke i sinde. For nu er det jo netop ved at blive sjovt! Et par hårde tennisbolde, afsendt med regelmæssige, korte mellemrum op på muren til min stue driver mig langsomt mod sammenbruddets rand. Arbejdet må opgives, skældud-råbene ligeledes. Og jeg indser, at jeg nok er ved at udvikle mig til en harpe, som det er yderst grinagtigt at tirre til eksplosivt raseri. Da jeg lidt efter går ned på gaden, passerer jeg de to boldspillende 14-års piger og afleverer en kraftig advarsel til dem: ... og hvis I knalder ruden, så bliver det jeres forældre, der kommer til at betale den. Er I med? Men det gør ikke det fjerneste indtryk på dem. Jeg fortsætter hamdrørende min vej, mens jeg mumler: »Sådan et par uopdragne tøse, som spiller bold på fremmedes folks vinduer!«

... spiller bold på fremmedes folks vinduer! Sætningen roterer endnu i mit hoved, efter at jeg har sat mig i sporvognen, dirrende af vrede. Men bivognens monotone gyngen og rumlende dysser mig lidt efter lidt til ro, og jeg glider ind i den velkendte sporvognsløvhed. Og så — pludselig — kommer ordene »spiller bold på fremmedes

folks vinduer! til mig igen, men svagt og langt borte fra. En mindelse om en tid, der længst er levet, og hvor det var mig, der var en fræk tøs på 13 år, der elskede at spille bold. Og da særligt på andres vinduer!

VI boede dengang på et hospital, hvor min far var ansat som læge. Min legeplads var derfor vejene og gangene mellem hospitalets pavilloner eller i porten, hvor det var forbudt at lege! I stueetagen boede afdelingssygeplejerske frk. Rasmussen. Hun har nok været omkring de 50 på det tidspunkt og af den lidt strikse type. Dog nu, hvor jeg selv er på vej mod samme alder, ser jeg rigtigt nok anderledes på frk. Rasmussen — og forstår hende. Hun var ensom, og dødtroet efter en lang og anstrengende arbejdsdag trængte hun til at hvile ud i sin lille stue. Men netop frk. Rasmussens vinduer havde en magnetisk tiltrækningskraft, på os store piger som et mål for vore kasteskyts: om sommeren bolde af gummi, om vinteren bolde af sne. Det egentlige formål med dette bombardement var naturligvis at få lokket frk. Rasmussen hen til vinduet, så at vi kunne nyde synet, når hun med et rasende udtryk i ansigtet truede ad os med knyttet hånd. Det var endeløst morsomt. Vi grinede og morede os vidunderligt. Ja, såmænd!

HVIS frk. Rasmussen kan læse mine tanker nu, så ber jeg hende om pardon! Sandsynligvis har hun lagt sine trætte ben til hvile for bestandigt efter den lange og trælske vandring gennem livet. Og et par frække tøse undte hende ikke engang privatlivets fred! Men sandheden tro — så langt reflekterede vi overhovedet ikke. Måske så det ud som ondskab, når vi valgte netop frk. Rasmussens rude at spille bold på, men et bevidst ønske om at gøre fortræd, det var det nu ikke. Kan vi ikke godt kalde det kældhed?

Men jeg indrømmer — jeg har ærlig fortjent denne boomerang, som jeg fik nu — så mange år efter!